

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BA VONG HỒN TIÊN TỬ

Thích Đình Nhận nói :

- Có lẽ đâu cô không cảm động trước mối tình của tôi đối với cô hay sao?

- Không, Thích thiếu hiệp, rồi anh sẽ hiểu tôi !

Nàng cười nói tiếp :

- Còn Tam Vô Vương đã tìm thất chưa?

- Hiện nay chưa biết tông tích của họ đâu cả !

- Họ đã bị Phi Thiên Ma bắt mang đi rồi !

- Cô...đã gặp họ?

- Các ông ấy có thể đang bị giữ trong Phi Thiên Động !

- Nếu thế, chiếc quạt Độc Phiến cũng đã rơi vào tay Phi Thiên Ma?

- Riêng việc đó thì tôi không được biết !

Thích Đình Nhận nói :

- Giờ đây, tôi phải đi cứu Tam Vô Vương ngay !

- Chỉ dựa vào tài nghệ của anh?

- Đúng thế !

- Không thể thực hiện được ý định đó đâu !

- Dù không được tôi cũng phải nhất định làm cho kỳ được !

- Võ công của Phi Thiên Ma cao cường đến mức không ai có thể tưởng tượng nổi. Trong vòng ba trượng, hắn có thể giết chết người như chơi...!

Câu nói của A Mẫn chưa dứt, bỗng nghe có một giọng cười âm u sâu hiểm, xé không gian truyền đến. Thích Đình Nhận và A Mẫn đều biến hẳn sắc mặt.

Liền đó, lại nghe có tiếng chân bước ào ào. Thích Đình Nhận và A Mẫn đưa mắt ngó về phía ấy, thì ngoài tiếng lá rừng reo trong gió, nào thấy có bóng người chi đâu?

Bởi thế, hai người không khỏi bắt rùng mình. Thích Đình Nhận quát lớn :

- Ai thế?

Không có tiếng ai trả lời cả. Nhưng tiếng chân bước ào ào vẫn còn nghe rõ mồn một. Thích Đình Nhận lại hét to một tiếng, rồi lao thẳng người về hướng đó.

Trong khi người của Thích Đình Nhận vừa vọt bay lên, thì bất thần thấy có bóng người chập chờn trước mắt. Do đó, chàng vội vàng thu người trở lại.

Thích Đình Nhận đưa mắt nhìn, suýt nữa buột miệng kêu lên thành tiếng. Vì cách chàng ba trượng, có một quái nhân thân hình gầy đét như que củi đang đứng sững tại đó rồi.

Đôi mắt sáng quắc và lạnh lùng của quái nhân ấy nhìn chăm chú vào xác chết của Phi Thiên Tịch đang nằm trên đất, rồi cất tiếng gào nghe rất quái lạ :

- Trời hỡi...! Ai đã giết chết nó thế?

Dứt lời, quái nhân đó đưa hai tia mắt ghê rợn nhìn thẳng vào mặt Thích Đình Nhạn, quát :

- Có phải người đã giết nó không? Nói mau !

Thích Đình Nhạn cười nhạt :

- Ông có phải là Phi Thiên Ma không?

Đối phương gầm to :

- Có phải người đã giết nó không? Nói mau !

- Không phải !

- Vậy ai đã giết chết nó?

- Việc ấy tôi thấy không cần phải nói cho ông biết !

- Hắn chết bên cạnh người, nếu chẳng phải người giết thì còn ai vô đây nữa?

Thích Đình Nhạn cười ngạo nghễ :

- Nếu tôi giết chết hắn thì ông định làm gì?

- Ta sẽ giết chết người !

- Nếu thế, ông cứ thử xem cho biết !

Câu nói của Thích Đình Nhạn chưa dứt, quái nhân đó đã quát to một tiếng, rồi vùng chưởng quét thẳng về phía Thích Đình Nhạn.

Thích Đình Nhạn không khỏi giật bắn người. Vì đối phương chẳng những vô cùng nhanh nhẹn, mà chưởng lực mạnh mẽ như có thể xô đạp được cả núi đồi.

Thích Đình Nhạn trông thấy thế, không dám mạo hiểm đỡ thẳng, mà phải nhún người bay vọt lên để tránh đi nơi khác...

Nhưng, trong khi người của Thích Đình Nhạn chưa kịp lao đi, đã thấy trước mặt đã có bóng người chập chờn, tức thì chàng cảm thấy máu huyết trong người đều như cuồng loạn, ủa to một tiếng, máu tươi liền trào xối xả ra miệng. Đồng thời, người chàng bị hất tung đi như con diều giấy bị đứt dây, rồi ngã lăn ra đất.

Bỗng nhiên, một tiếng quát trong trẻo vang lên, tức thì A Mẫn không kể chi mình vừa bị trọng thương mới khỏi, lao thẳng tới vùng chưởng đánh về quái nhân ấy.

Mặt tràn đầy sát khí lão ta quát to :

- Con bé kia, ngươi định tìm cái chết...!

Nói dứt lời, lão ta đã vùng chưởng quét ra một thế võ hết sức ác liệt về phía A Mẫn.

Xem ra chắc chắn A Mẫn sẽ phải mất mạng dưới tay của quái nhân.

Nhưng bất thần có một bóng người từ đâu bay vút tới, vùng chưởng đỡ thẳng vào luồng chưởng lực của quái nhân đang đánh về phía A Mẫn.

Người ấy dù đang lơ lửng trên không trung nhưng có thể đánh lui được luồng chưởng lực của quái nhân, thì thử hỏi ai trông thấy mà không khiếp sợ?

Quái nhân kinh hoàng thối lui mấy bước. A Mẫn cũng không khỏi bắt rùng mình.

Cả hai người đều đưa mắt quét về phía bóng người mới xuất hiện, trông thấy đối phương là một người đàn bà tuổi độ ngũ tuần, mình mặc áo đen, đứng sững tại đấy rồi.

Sắc mặt của người đàn bà ấy lạnh lùng không có một tí tình cảm, cất tiếng nói :

- Phi Thiên Ma, ngươi còn nhận ra được ta không?

Thì ra, quái nhân ấy chính là Phi Thiên Ma.

Phi Thiên Ma lại thối lui hai bước, kinh hoàng nói :

- Bà...là Vong Hồn Tiên Tử?

- Đúng thế, đã bốn mươi năm không gặp nhau, chẳng ngờ ngươi vẫn còn nhận ra ta được. Ta khá khen cho ngươi đã để mặc cho con trai hăm hiếp giết chóc gái tơ nhà lương thiện...

- Câm miệng lại, có lẽ bà định đến đây can thiệp vào việc này hay sao?

- Ta không can thiệp chi cả ! Này, họ Huỳnh kia, ta hỏi ngươi, có phải ngươi đã bắt giữ Tam Võ Vương chăng?

- Đúng thế !

- Vậy ngươi muốn gây sự với ta sao?

- Tôi không có ý đó !

- Vậy có lẽ nào ngươi chẳng biết, trước đây Tam Võ Vương với ta có thiện cảm nhiều với nhau chăng?

Qua thái độ, thấy rằng Phi Thiên Ma rất kiêng sợ Vong Hồn Tiên Tử, nên nghe qua câu nói ấy, y liền cười nhạt đáp :

- Nhưng trước đây Tam Võ Vương có lỗi rất lớn đối với tôi !

Vong Hồn Tiên Tử lạnh lùng nói :

- Phi Thiên Ma, ngươi hãy trao Tam Võ Vương ngay ra cho ta. Bằng không, thì ngày hôm nay người chạy không thoát khỏi chưởng lực của ta đâu !

Phi Thiên Ma là một ma đầu khét tiếng trước đây bốn mươi năm. Tuy cái tên Vong Hồn Tiên Tử đã khiến cho ai nghe đến cũng phải đều võ mặt, nhưng đến nay y đã trải qua bốn mươi năm khổ luyện, võ công đã tiến bộ vượt bậc, thì thử hỏi y còn kiêng sợ bà ta hay sao?

Bởi thế, Phi Thiên Ma liền cất giọng sâu hiểm :

- Việc ấy chính tôi đang muốn thử cho biết !

Vong Hồn Tiên Tử lạnh lùng quát :

- Ngươi thực sự không chịu trao trả Tam Võ Vương hay chăng?

- Đúng thế !

- Ta đố ngươi dám...!

Câu nói của Vong Hồn Tiên Tử chưa dứt, bà ta đã vụt người bay thẳng lên, rồi lao vút về phía Phi Thiên Ma nhanh như một luồng điện chớp, công tới liền tiếp ba chưởng.

Thế công dồn dập của Vong Hồn Tiên Tử đã khiến Phi Thiên Ma phải thối ba bốn bước dài, đồng thời nhanh nhẹn vung tay trái lên phản công lại hai chưởng.

Nếu không có Vong Hồn Tiên Tử đột nhiên xuất hiện, thì chắc chắn Thích Đình Nhạn và A Mẫn đều phải bị thiệt mạng dưới tay của Phi Thiên Ma rồi.

A Mẫn bước đến bên Thích Đình Nhạn, lấy một viên thuốc nhét vào miệng chàng, rồi xoa bóp khắp ba mươi sáu đại huyệt trong cơ thể chàng. Sau đó, nài lại

vận dụng chân lực lo chữa trị vết thương cho chàng.

Lúc ấy, Vong Hồ Tiên Tử và Phi Thiên Ma đang đánh nhau vô cùng quyết liệt.

Thích Đình Nhận tỉnh lại, đưa mắt nhìn chung quanh hỏi :

- Việc...chỉ đã xảy ra thế?

A Mẫn bèn đem mọi việc thuật lại cho chàng nghe. Thích Đình Nhận bất thần đứng phắt dậy nói :

- Mẫn muội, em hãy đợi anh !

Dứt lời, chàng không đợi A Mẫn kịp trả lời, hối hả lao người chạy thẳng về phía Tây.

Hướng của Thích Đình Nhận đang phi thân lướt tới chính là hướng Phi Thiên Động. Chàng thừa dịp Phi Thiên Ma đang bận đánh nhau với Vong Hồ Tiên Tử, nên đi vút đến đó để cứu thoát Tam Võ Vương. Chỉ trong chớp mắt là chàng đã chạy xa được ngoài một dặm.

Thốt nhiên, có một chuỗi cười lạnh lãnh vọng đến :

- Thích thiếu hiệp, anh hối hả làm chi thế?

Thích Đình Nhận không khỏi giật mình, đưa mắt nhìn lên thì thấy cô gái áo xanh thân bí nọ, đang đứng sững trước mặt chàng rồi.

Cô gái áo xanh lúc nào cũng theo dõi hành tung của chàng, quả đã làm cho chàng cảm thấy hết sức kinh ngạc. Bởi thế, chàng liền cất tiếng hỏi :

- Cô là ai, chẳng hay đón đường tôi có việc chi chỉ bảo?

- Chỉ bảo...? Tôi nào dám thế ! Này, Thích thiếu hiệp, chẳng phải anh định đến Phi Thiên Động sao?

Thích Đình Nhận không khỏi giật mình, nói :

- Đúng như vậy !

- Anh có biết tôi là ai không?

- Cô là ai thế?

- Anh cứ đoán thử xem !

Thích Đình Nhận nói :

- Hãy tránh đường ra, kẻ hèn này không có thời giờ để nói chuyện nhảm với cô !

- Tôi không tránh đường !

Thích Đình Nhận cười nhạt :

- Ô, thì ra cô có ý chặn đường tôi lại?

- Đúng thế !

- Nếu vậy thì chớ trách tại hạ thất lễ đó !

Câu nói chưa dứt, chàng đã vung tay đánh ra hai chưởng hết sức mạnh mẽ về phía cô gái áo xanh.

Cô gái áo xanh cười khẻ :

- Quả thực chưởng lực hay tuyệt !...

Nàng nói chưa dứt lời, thân hình đã bay lên nhẹ nhàng, khiến hai luồng chưởng lực của Thích Đình Nhận đã đánh vào khoảng không.

Thích Đình Nhận trông thấy thế không khỏi kinh hoàng, nên liền dừng tay lại. Võ công của cô gái áo xanh này quả cao cường đến mức chàng không thể ngờ tới được.

Chàng như bất ngờ hiểu ra điều gì, rồi lạnh lùng nói :

- Tôi đã biết rồi !

- Anh đã biết việc chi?

- Cô chính là người đẹp thân nhất của Phi Thiên Ma !

Câu nói của Thích Đình Nhận chưa dứt, bỗng thấy bóng người chập chờn trước mặt, rồi hai tiếng bốp bốp vang lên. Thế là chàng đã bị đối phương tát cho hai cái tát tay nẩy lửa.

Bởi thế, chàng biến hẳn sắc mặt quát lớn :

- Cô...?

- Tôi thế nào? Hai tát tay ấy là để nhắc anh về sau ăn nói phải thận trọng !

Thích Đình Nhận nói :

- Nếu thế, giữa cô và lão ta có mai mối cưới hỏi đằng hoàng.

- Nói bá láp ! Giữa tôi và lão ta chẳng có dính dấp chi với nhau cả !

Thích Đình Nhận cười :

- Ngày khác gặp nhau, tôi sẽ rửa cái nhục về hai tát tay hôm nay !

Nói dứt lời, chàng đi tránh cô gái ấy, rồi lại lao người lướt thẳng tới trước. Nhưng cô gái áo xanh ấy đã kịp thời lách người chặn bước tiến của chàng một lần nữa.

Thích Đình Nhận kêu lên :

- Cô muốn chết mà !

Lúc đó, chàng gần như liều mạng, nên lao thẳng về phía cô gái áo xanh như điên cuồng, đánh một loạt năm chiêu tới tấp !

Vì quá tức giận, nên Thích Đình Nhận tấn công hết sức nhanh nhẹn và chiêu lực hết sức mạnh mẽ, nên nhất thời cô gái áo xanh đã bị đẩy lui cả chục bước.

Thừa dịp đó, Thích Đình Nhận lại vọt người bay lên lao thẳng về phía trước. Song cô gái áo xanh cũng nhanh nhẹn lao người đuổi theo, chặn mất bước tiến của chàng một lần nữa, rồi nhoẻ miệng cười :

- Thích Đình Nhận, anh hà tất phải hối hả bỏ đi như thế?

Thích Đình Nhận quá tức giận suýt nữa đến nỗi tung lồng ngực quát to rằng :

- Cô muốn chi thế?

Cô gái áo xanh nói :

- Thích Đình Nhận, tôi xin nói cho anh biết tôi đây là...!

- Cô là ai thế?

- Tôi là môn đồ của Phi Thiên Ma !

Câu nói ấy quả thực đã khiến Thích Đình Nhận thâm kinh hãi. Chàng thực không làm sao ngờ được rằng cô gái áo xanh ấy là đồ đệ của Phi Thiên Ma.

Cô gái áo xanh mỉm cười :

- Có lẽ anh không ngờ được chứ gì?

- Quả là vượt qua mọi sự dự liệu của tôi !

- Giờ đây anh có ý định đi cứu thoát Tam Võ Vương?

- Đúng thế !

Cô gái áo xanh cười thản nhiên :

- Tôi e rằng anh không thể thực hiện được ý định đó !

Thích Đình Nhận cười ngạo nghễ :

- Tại hạ đang có ý thử xem cho biết !

- Thích Đình Nhận, anh tự tin rằng có thể thoát ra khỏi được tay tôi không?

Câu nói ấy thực sự không phải là một lời nói khoác lác. Võ công của đối phương rõ ràng cao hơn chàng. Nếu gây sự đánh nhau, thì chắc chắn chàng phải lãnh lấy phần thiệt.

Cô gái áo xanh cười lạnh lùng nói :

- Nhưng...

Nàng bỗng im bặt một lúc thật lâu, không nói hết câu nói của mình.

- Nhưng thế nào?

Cô gái áo xanh khẽ than, rồi nói :

- Chẳng có chi cả ! Tôi sẽ đưa anh đi cứu các ông ấy !

- Cái chi...!

Thích Đình Nhận giật bắn người, gần như không dám tin ở đôi lỗ tai mình. Chàng buột miệng kinh hoàng, nói :

- Cô nói sao?

- Tôi sẽ đưa anh đi cứu Tam Võ Vương !

- Cô...định đùa với tôi chăng?

- Tôi nào lại đùa với anh như thế?

- Nếu vậy, tại sao cô...?

- Tại vì tôi còn có lương tri ! Ôi, chúng ta hãy đi thôi !

Nói dứt lời, nàng vọt người lên lướt thẳng đi trước. Thích Đình Nhận sững sốt một lúc, mới lao người chạy theo nàng.

Sau khi vượt lên một sườn núi cao và đến trước cửa một sơn động, cô gái áo xanh bèn nói :

- Anh đứng đây đợi tôi, tôi vào trong ấy dẫn các ông ấy ra !

Nhìn theo bóng đi lững thững của nàng, Thích Đình Nhận bỗng cảm thấy vô cùng biết ơn nàng. Chàng không thể hiểu được tại sao cô gái áo xanh này lại bằng lòng giúp đỡ chàng như thế?

Trong khi chàng còn đang suy nghĩ, thì đã nghe có tiếng chân bước ào ào mỗi lúc một gần. Thích Đình Nhận đưa mắt nhìn lên trông thấy Tam Võ Vương theo cô gái áo xanh từ trong bước ra.

Vừa trông thấy Thích Đình Nhận, Tam Võ Vương đều không khỏi giật nảy mình, vội vàng thi lễ :

- Đệ tử xin ra mắt Môn chủ !

- Không phải quá thủ lễ như thế !

- Xin Môn chủ tha thứ cho về chỗ các đệ tử làm chậm trễ mất đại sự !

- Việc ấy chẳng phải do lỗi của các ông !

- Chúng tôi xin đa tạ Môn chủ !

Thích Đình Nhạn đưa mắt nhìn cô gái áo xanh một lượt, nói :

- Ôn của cô nương, Thích Đình Nhạn lúc nào cũng khắc cốt ghi lòng. Thôi, giờ đây chúng tôi xin cáo lui vậy !

Cô gái áo xanh cất tiếng than buồn bã :

- Anh hãy đi đi !

Hãm Địa Vương gầm to lên :

- Đi à? Chiếc quạt Độc Phiến của chúng tôi còn chưa trả lại kia mà !

Thích Đình Nhạn nói :

- Thôi, chúng mình hãy đi, chiếc quạt ấy không có tại nơi đây đâu !

Liên đó, Thích Đình Nhạn và Tam Võ Vương cùng phi thân bay vút đi, chỉ trong chớp mắt là đã đến địa điểm vừa rồi. Thích Đình Nhạn hỏi :

- Giữa các ông và Phi Thiên Ma có mối thù củ chẳng?

- Đúng như vậy !

Thích Đình Nhạn đang định mở miệng nói tiếp, bỗng nghe có tiếng quá to vọng đến. Luật Nhân Vương hỏi :

- Ai đang đánh nhau thế?

- Đây là Phi Thiên Ma và Vong Hồn Tiên Tử !

Vietkiem.com